Ч. 117 Четвер 27 мая (8 червня) 1899. Рік IX.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за вложенєм оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостах на провінциї:

на цілий рік зр. 2·40
на пів року „ 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20

Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік зр. 5·40
на пів року „ 2·70
на чверть року „ 1·35
місячно . . „ —·45

Поодиноке число 3 кр.

Вісти політичні.

(Засїдане екзекутивного комітету правиці. — Що думають в Берлинї о париских подіях. — Дальші вісти з Франциї).

Комунїкат виданий о вчерашнім засїданю екзекутивного комітету правиції доносить, що відбула ся довша розправа над ситуацією політичною, причім знову з цілою вагою висказано жадане, щоби біжучі справи політичні і національні були залагоджені в мирний і справедливий спосіб. Зі взгляду на то, що справа австро-угорскої угоди ще не вияснена, ухвалено лишити предсїдателеви до волї, коли має скликати слїдуюче засїдане. Дальше доносить в тій самій справі: Екзекутивний комітет правиції перевів на вчерашнім засїданю дискусию в справі языковій. Перший промавляв Повше. Президент міністрів ґр. Тун промавляв перед полуднем два рази. Міністер скарбу др. Кайцль вийшов з засїданя зараз по тім коли розпочали ся наради, позаяк викликано єго з тої причини, що приїхав президент угорских міністрів Сель. Ґр. Тун заявив, що не має нїчого против обговореня полїтичної ситуациї, дав однакож до зрозуміня, що порішене справи угоди спочиває тепер в руках монарха, позаяк корона вмішала ся в ту справу. Відтак промавляли майже всї члени комітету і обговорювали передовсїм справу языкову, причім вирину́ло внесене, щоби вибрати підкомітет, котрий мав би означити докладно в проґрамі жаданя поодиноких країв. Против того внесеня промавляло кількох членів комітету.

Послїдні події в Парижи звертають на себе дуже пильну увагу держав европейских, іменно же Німеччини. В Берлинї суть того переконаня, що француске правительство буде мусїло тепер дїлами дати доказ, що оно може і уміє боронити републику від напасти єї ворогів. В Берлинї дивують ся тому дуже, що париска полиция в так яркий спосіб забула в недїлю про свій обовязок. Тут кажуть, що префект полициї Бляик по подіях з послїдних днів міг преці бути приготовленим на можливість розрухів і длятого був обовязаний завести відповідно до того міри осторожности. Півурядова ґазета „Neueste Nachrichten“ признає положеню поважний характер і додає: Сей поганий, але й дурний збиток дасть чей францускому правительству оправдану причину, поробити в слїдуючім тижни всякі міри осторожности. Пора була би тепер взяти ся вимітати зелїзною мітлою. А з наспівших вістий і виходить, що правительство готове взяти ся до того.

До Парижа наспіла вість в Каєн, що Драйфуса вже видано властям войсковим, і він завтра, в четвер, пустить ся на кораблю „Сфакс“ в дорогу до Франциї.

На вчерашнім засїданю сенату заявив президент Фалїєр, що сенат нїколи не відмовить своєї підпори президентови Любетови. Відтак ухвалив сенат 250 голосами против 220 висказати Любетови сочувство і напятнувати поступоване ворогів републики. Сенатор Лєкур сказав, що вибір Любета на президента був фатальним і за то президент виключив єго з засїданя. Сенатор Лепровор де Льоней поставив інтерпеляцию в справі дисциплїнарного слїдства против урядників, що розслїджували справу Деруледа. Остаточно ухвалив сенат порядок дневний, предложений правительством.

На недїлю підчас перегонів в Парижи лагодять для президента Любета велику овацию; іменно товариства робітничі хотять явити ся на місци перегонів стотисячною масою і повитати президента. Університет париский і трибунал касацийний ухвалили вислати до президента адресу з чолобитнею.

Новинки.

Львів дня 7-го червня 1899.

— **З львівскої архиєпархиї.** Іспит конкурсовий парохіяльний відбуде ся в днях 21 і 22 червня с. р. — На конкурс розписані парохиї: Камінь дек. калуского з речинцем до 20 липня, а Чернів дек. журавеньского, Гарбузів дек. залозецкого і Чолгани дек. болехівского з речинцем до 3 серпня с. р. — Презенту на Бібщани дістав о. Ем. Гавришо з Бубнища. Експон. сотрудництво в Дичкові дістав о. Ів. Іванчук сотрудник з Прошової; о. І. Брикович з Борок великих дістав сотрудництво в Прошовій, а о. Ник. Рицар з Пустомит в Вербові. — О. Мих. Форись з Терпилівки дістав завідательство в Розгадові. — Консистория вставила ся до президиї ц. к. Намістництва о згоду на канон. інституцию оо.: Яросл. Лучаківского на Стрілків і Ем. Гавриша на Бібщани. — Ново поставлений пресвитер о. Алексїй Улицкий дістав третє сотрудництво в Тернополи.

— **Стипендия імени пок. о. дра Йосифа Левицкого.** На бажане Всч. Клира, заявлене з

---

8)

ВІКТОРИЯ.

Історня одної любови.

(З норвежского — Кнута Гамзуна).

(Дальше).

Минуло кілька днів. Іван був як найбільше неспокійний, не працював, не спав, — сидів майже цілий день в лїсї. Вийшов на широкий горбок в ялинї, де стояла висока жердка, з неї повівала фляга. І на округлій вежи замку вивішено малу хоругогку.

Заволоділо ним дивне напружене. На замок мали приїхати гостї, там мала відбути ся забава.

Пополудне було тихе і тепле; — потік плив як жила крізь горячу околицю. До берега наблизив ся пароход, полишаючи за собою на водї білі смуги. Тепер з замкового подвіря виїхали чотири карити і пустили ся дорогою до пристани.

Корабель причалив до містка, пани і панї висїли на берег і посїдали до карит. Тепер роздав ся гук вистрілів від сторони замку; двох людий стояло на округлій вежи і лиш набивали рушниці та стріляли. Коли вистрілили двайцять один разів, заїхали карити перед замок і стрілянина втихла.

Так, на замку устроювано торжество. Гостий витали хоругвами і вистрілами. В каритах сидїло кількох офіцирів; може й поручник Отто був між ними.

Іван зійшов з горбка і пішов до дому. На дорозї дїгнав єго служачий з замку і задержав. Він мав в шапцї письмо; то лист від панни Викториї і він має на него дістати відповідь.

Іван читав лист з бючим ся серцем. Викторня таки запрошувала єго, писала до него щиро і просила прийти. Лиш той один раз просить єго. Післанець має принести відповідь.

Якась дивна, нежданна радість заволоділа ним, кров ударила єму до голови і він відповів служачому, що прийде. Дякує за запросини і зараз прийде; най скаже панні. Ще раз дякує!

Дав післанцеви золоту монету за дорогу і поспішив до дому перебрати ся.

VII.

Перший раз в своїм житю переступив поріг замку і пішов сходами на перший поверх. З середини гуділи голоси, єго серце сильно било ся, запукав і вийшов.

Молода ще панї замку вийшла єму на зустріч, привитала єго вічливо і подала єму руку. Тїшить єї бачити єго, она пригадує собі єго, ак він був ще ось-тілький; тепер він вже дорослий мужчина.... І здавало ся, що дїдичка хоче ще щось більше сказати, держала довго єго руку і уважно дивила ся на него.

І дїдич прийшов до него та подав єму руку. Як вже єго жінка сказала, він став великим чоловіком і то з неодного взгляду великим; славним чоловіком. Дуже тїшить ся....

Єго представили панам і паням, сенаторови, що наложив всї ордери на себе, єго женї, одному дїдичеви з сусїдства і поручникови Оттови. Викториї не бачив.

Минула довша хвиля. Викторня блїда, навіть трохи змішана, увійшла до комнати; вела попід руку молоду дївчину. Обійшли довкола салю, привитали ся зі всїми і з кождим трохи розмавляли. Коло Івана задержали ся.

Викторня усьміхнула ся і сказала:

— Видите, ось Каміля, чи то не несподїванка? Вже знаєте ся.

Постояла хвильку і дивила ся на обоїх, відтак вийшла з салї.

Іван в першій хвили стояв як скаменїлий і заклопотаний на місци. Отже то була несподїванка; Викторня як найчемнїйше замість себе привела другу. Слухайте, ідїть і поберіть ся обоє! Весна в повній красотї; сонце сияє; отворіть вікна, як хочете, бо тут в огороді пахощі і птахи співають там в березовім гаю. Чому не говорите до себе? Чому не сьмієте ся?

— Ми знаємо ся — сказала Каміля свобідно. — Тут ви мене тодї витягнули з води.

многих сторін, жертвував Вп. о. др. Й. Бартошевский чистий дохід з розпродажи свого „Слова прощальвого", виголошеного над могилою бл. п. о. Йосифа Левицкого, довголітного катихита при німецкій ґімназиї у Львові і референта митроп. консисториї, на основане стипендиї імени покійника для убогих руских учеників згаданої ґімназиї. Се „Слово прощальне" розіслала митроп. консистория до всїх урядів деканальних в розпродаж по цінї 10 кр. за примірник і з прошенем о відослане узбираних за се гроший до митроп. консисториї. Всякі наддатки приймуть ся з вдячностию.

— **Митрополит-номінат** Впреосв. Юліян Куїловский по довшім побутї на сьвіжім воздусї в Ненадовій приїхав до Станиславова.

— **Почтові каси ощадности.** Діяльність австрийских кас почтових за 1898 рік була дуже успішна. Розмір обороту готівкою перевисшив $5^1/_2$ міліонів зр., цінними паперами звиж 2 міліони. Число вкладаючих виносило 1 міліон 750 тисячів осіб, а вкладок зложено 84 міліони зр., від котрих припало півтора міліона зр. проценту. Чекові обороти досягли $4^1/_2$ міліярда зр. Взагалї устрій австрийских почтових кас щадничих знаменитий. Тепер і в Німеччинї задумують завести також такі каси.

— **При доповняючім виборі** двох радних до ради міста Львова, який відбув ся вчера, вибрано значною більшостию голосів двох жидів: Маврикія Шпрехера і дра Рукера. Противні кандидати Немчиновский і Должацкий перепали одержавши по сімсот кількадесять голосів.

— **Засїданє Виділу Руского Товариства педаґоґічного** відбуде ся в суботу дня 10 червня о годинї 6-ій по полудни де звичайно.

— **Важне для подорожуючих в Карпати.** Ц. к. Дирекция зелїзниць оповіщує: В цїли побільшеня руху прогулькового до всхідних Бескидів, буде ся видавати в часї від 15 мая до 30 вересня 1899 карти поворотні II. і III. кляси, з 3-дневною важностию по цїнах знижених о 50% зі Львова, Стрия, Черновець, Коломиї, Станиславова, Тернополя (на Острів-Березовиця-Галич) і Потутор (на Галич) до всїх стаций лежачих на шляху Дора-Ворохта в слїдуючих днях і до слїдуючих поїздів особових: у Львові в кожду суботу і в день перед кождим сьвятом до поїзду ч. 317, 311 і 313 (поїзд ч. 313 не має в Станиславові безпосередного получення і буде ся видавати до згаданого поїзду карти лишень в часї від 1 червня до 15 вересня 1899), в неділї і сьвята до поїзду ч. 317; в Стрию в кожду суботу і в день перед кождим сьвятом до поїзду ч. 1211 і 1219, в неділї і сьвята до поїзду ч. 1211; в Чернівцях і в Коломиї в кожду суботу і в день перед кождим сьвятом до поїзду ч. 318; в Станиславові в кожду суботу і в день перед кождим сьвятом до поїзду ч. 3113 і 3111, в неділї і сьвята до поїзду ч. 3115 і 3111; в Тернополи і Потуторах в кожду суботу і в день перед кождим сьвятом також в неділї і сьвята до поїзду ч. 3311. Карти поворотні будуть ся видавати в сьвята римо-кат. і греко-кат. обряду.

— **Лїченє скаженини.** Лїкар др. Квятковский з Варшави винайшов спосіб лїченя скаженини і робить досьвіди перед лїкарскою комісиєю в Петербурзї. Проби повели ся. Др. Квятковский предложить справозданє про новий свій винахід міністерству внутрішних справ.

— **Бійка в родинї.** Вчера привезено до суду у Львові з Борків великих віддалених на дві милї від Львова сильно побитого Івана Кивадя. Побив его в страшний спосіб власний его пасерб Нестор Породко враз з двома парубками. Судовий лїкар оглянув побитого і відставив его до шпиталя, а прокуратория завела слїдство против нелюдского пасерба.

— **Між дїтьми.** Дочка селянина Грищука з Остапковець в коломийскім повітї, шестилїтна Паранька, бавлячи ся з своєю подругою Бальцїй, ударила єї случайно кусником зелїза так нещастно в голову, що тота на другий день померла.

— **Скарб на днї моря.** В Еґейскім мори, близько острова Чесме, добуто на днях з дна моря золота і срібла вартости кількасот тисяч. Є то затоплена каса военна, що находила ся на турецкім корабли в битві під Чесме, де росийска фльота затопила турецку фльоту в 1776 р.

— **Ориґінальний подорожник,** що відбуває пішки подорожі, прийшов недавно до Одеси. Є се Француз з Мецу, та називає ся Генрі Брунієр. Сей сильний та дужий старик вибрав ся в р 1895 з Парижа, переплив Океан та перейшов цїлу північну та полудневу Америку. Відтак дістав ся на ріг „Доброї Надії" та перейшов знов цїлу Африку, (Конґо, Сагару, Абісинію, Єгипет, Альжір, Туніс і Марокко). Відси приїхав до Лїзбони та вибрав ся на прохід до Іспанії, Франциї, Бельгії та Англії. Перед его очима промайнула відтак Швеция, Данїя, Німеччина, Швайцария, Італїя та Австрия. Через Каліш дістав ся до Варшави. Звидтів дальше Петербург, Москву а вкінци Одесу. Тепер є на Криму, відки піде пішки на Кавказ, перейде Туркестан, Хіни та Япан, а закінчить свою подорож сего року в Австралії, так, що буде ще на париской виставі. В росийских містах, де панує тепер голод, виголошує він відчити та віддає половину доходу з них на голодних.

— **Померла** Мария з Венгриновичів Ладижиньска, жена секретаря ц. к. старости в Раві рускій, дня 5 с. м. в 35-ім роцї житя, по тяжкій недузї на клїницї у Львові.

Телеґрами.

Відень 7 червня. Є. Вел. Цїсар принимав вчера в полудне на авдиенциї президента міністрів Селя а по полудни ґр. Ґолуховского.

Відень 7 червня. Після Pol. Corr. есть надія, що анґлїйский проєкт в справі утвореня трибуналу в справах мирових буде принятий. Росия мабуть вже годить ся на него.

Париж 7 червня. Вчера рано доручено Золї особисто, заким ще встав з постелї, вирок в его процесї. Тепер має ще пять днів до жаданя нового процесу.

Берлин 7 червня. В парляментї предложило правительство зміст угоди з Іспанїєю в справі купна каролїньских островів.

Мандаль (Норвеґія) 7 червня. Капітан корабля „Vaayen", що приїхав з Ісляндиї, дав знати, що двох хлопців знайшло там дня 14 мая вложену в корок коробку, в котрій була картка з 11 липня 1897 такого змісту: „Всї здорові. Викинена на 87-ім степени довготи, ширина незвістна". Підписані: Андре, Стріндберґ, Френкель. Брат Андреґо каже, що опис тої коробки відповідає тим, які Андре забрав з собою.

Переписка зі всїми і для всїх.

А. К. в Під.: Чи Ви користно обезпечили свою донечку, не можемо знати, бо не знаємо, яку платите річну премію. Для порівнаня подаємо Вам такий рахунок, опертий на условах, під якими обезпечує краківске Товариство: Щоби трилїтній дитинї забезпечити в 20-ім роцї житя 100 зр., треба платити 4 зр. 41 кр. річної премії або $36^3/_4$ кр. місячно; на 500 зр. по 20-ти роках треба платити пять разів тілько, значить ся 22 зр. 5 кр. річно або 1 зр. $83^3/_4$ кр. місячно. З того побачите, де користнїйше асекурувати. Подумайте-ж собі тепер, що Ви би тоті самі гроші складали що року в касї ощадности через 17 лїт (значить ся аж до 20-го

Она була молода, білява, весела, рожево одїта і мала сімнайцятий рік. Іван затиснув зуби, але сьміяв ся і жартував. Поволи, поволи почали справдї єї веселі слова осьвіжувати его; они довго говорили з собою, серце перестало так сильно бити ся. Она мала ще милу привичку з дитинних лїт склонювати голову на бік і слухати, як він що говорив. Він пізнав єї знов і она не була для него несподіванкою.

Вікторія знов увійшла, взяла поручника попід руку, повела его з собою і спитала Івана:

— Знаєте Отта — мого судженого? Ви певне ще пригадуєте его собі?

Оба мужчини пригадують собі, що знають ся. Говорять до себе по кілька звичайних в таких случаях слів і розходять ся.

Іван і Вікторія лишають ся самі.

Він каже:

— Чи то була несподіванка?

— Так — відповідає она роздразнено і нетерпеливо — я зробила що могла, я не знала що більше робити. Не будьте тепер чудні, радше подякуйте менї; я бачила, що ви тїшили ся.

— Дякую вам. Я справдї тїшив ся.

Страшна розпука заволоділа ним, его лице побілїло як полотно. Як она уразила его колись, то тепер за то щедро віддячила ся і всьо направила. Він щиро їй дякує.

— А відтак бачу, що нинї маєте знов ваш перстень на руцї — сказав глухо. — Не здоймайтеж его більше.

Она відповідає по хвили:

— Нї, тепер вже его не здойму.

Обоє подивились собі в очи. Его уста дрожали, він показав головою на поручника і сказав хрипким і грубим голосом:

— Маєте смак, панно Вікторие. То красний мужчина. Еполєти заступлять єму недостачу широких плечий.

Она відповіла дуже спокійно:

— Нї, він не красний; але образований чоловік. А то також щось трохи значить.

— То ви до мене кажете, дякую! — Розсьміяв ся в голос і сказав обиджуючим тоном:

— Він має і гроші в кишени, а то ще більше значить.

Она нагле відійшла.

Він ходив від стїни до стїни як тїнь. Каміля говорила до него, питала о щось а він не чув і не відповідав. Она знов щось сказала, діткнула навіть его руки та знов дармо питала.

— Нї, він тепер ходить і думає! — скрикнула сьміючись. — Він думає!

Вікторія учула то і відозвала ся:

— Він хоче бути сам. І мене відогнав.

Але нараз приступила близько до него і сказала цїлком голосно:

— Ви певне роздумуєте над тим, як би оправдати ся передо мною. Не потребуєте трудити ся. Противно, то я маю вас просити о прощанє, що так пізно післала вам запросини. То було дуже нечемно з моєї сторони. Я аж до послїдної хвилї не памятала о вас і була би вас майже цїлком забула. Але надію ся, що ви простите менї, бо я мала тілько на голові.

Він мовчки видивив ся на неї; навіть Каміля дивила ся то на неї то на него і була дуже зачудована. Вікторія стояла перед ними блїда, холодна а єї лице виявляло велике вдоволенє. Она пімстила ся.

— Такі то наші нинїшні молоді паничі — сказала до Камілї. — Не богато можемо по них надіяти ся. Он-там сидить мій суджений і говорить о польованю, а тут стоїть поет і думає... Скажіть же що, пане поете!

Він дрогнув; жили на его чолї посинїли.

— Добре. Просите, аби я що сказав. Добре!

— Ах нї, не напружайте ся.

Она хотїла вже відійти.

— Аби просто до річи сказати — цїдив поволи і усьміхаючись, а его голос дрожав аби, як кажу, зачати: чи ви були в послїдних часах залюблені, панно Вікторие?

Кілька хвиль було всьо тихо; всї троє чули як їх серця бились. Каміля відповіла несьміло:

— Очевидно що Вікторія залюблена в своїм судженім. Она лише що заручила ся, ви не знаєте о тім?

В тій хвили отворено двері до гостинної...

* *
*

Іван найшов своє місце і задержав ся перед ним. Цїлий стіл танцював перед его очи-

року житя дочки), то без проценту зложили би Ви 374 зр. 85 кр., отже о 125 зр. 15 кр. менше. Але каса платить процент від проценту, отже як би Ви що року через 17 лїт складали на 4 процент від проценту лиш по 1 зр., то по тім часї мали би 24 зр. $64\frac{1}{2}$ кр. або коли би Ви складали що року по 22 зр. 5 кр., то мали 24 разів більше або 24.6454 × 22.05 значить ся, Ви би в тім часї зложили 543 зр. і 43 кр. З того зараз видите хто при асекурациї на жите заробляє: не той хто асекурує ся, але товариство асекурацийне. Скажете: коли так то не варто асекурувати ся! Нї; товариству належить ся справедливо заробок за то, що оно стоїть над карком тим, що самі не хотять памятати о своїй будучности і заєдно бе їх в карк та каже: Плати небоже! Богато людий, а найбільше ті, що служать, отже урядники, учителї, особи войскові, приватні урядники або официялїсти, слуги, льокаї, камердинери і т. п., котрі привикли до того, щоби за них їх пани думали і щоби їм хтось вічно наказував, не памятали би про будучність своєї родини, як би не товариства асекурацийні. Спитаєте може: А чомуж богачі асекурують ся? Все може бути і богач може збіднїти, треба всякими способами забезпечувати ся, отже не вадить нїчого асекурувати ся і на жите; великому богачеви то не завадить, що товариство на нїм трохи заробить. З того всего зміркуєте чи добре і о скільно Ви зробили, що обезпечили донечку. Тарифа премійна буде більше менше така сама, отже за примус не заплатите богато а донечка в своїм часї буде мати 500 зр. Згадане Вами товариство єсть о стілько певне або й певнїйше, як кожде инше, що має право асекурациї. По його імени не судїть. Не кождий прецї, хто носить цилїндер, мусить зараз бути чоловіком більше інтелїгентним, висше образованим і лїпше вихованим, як той, що ходить у звичайнім капелюсї. — **Русинка**: Як повинно ся давати лїкареви гроші? — Після нашого погляду, зовсїм так само, як він подає поміч недужому: явно і отверто, без обвиваня в паперці, без тиканя в руку при виходї, без кладеня на стіл, не сказавши єму нїчого. Доктор прецї іде до недужого не з ласки а на то, щоби собі заробити; єму належить ся заплата, і він не встидає ся єї брати, бо честно а нераз і дуже тяжко заробляє собі на ню. Але встидають ся ті, що дають, і з того походить, що они не знають як давати. Такси для лїкарів за їх поміч нема, бо їх труд не єсть того рода, що дав би ся оцїнити на гроші. Як мене лїкар виратує від смерти, то єго труд варт хоч би й мілїон. Я би дав єму за єго поміч в хоробі і по тисячці за кожду мінуту, але як не маю сам нїчого, то даю, на скілько мене стати. Єсть принятий звичай, що лїкареви, коли приходить ся до него, платить ся за візиту 2 зр. до 3 зр.; богачі платять 5 до 10 зр., біднїйші 1 зр. до 2 зр.; коли лїкаря кличе ся до дому, платить ся єму за одну візиту 3 зр. до 5 зр., біднїйші платять 1, 2 або 3 зр. Коли лїкаря кличе ся в ночи, треба єму більше заплатити як за візиту в день. Так само треба єму заплатити більше, коли кличе ся єго на село, бо він тогди за той час що їде, тратить заробок в містї; годї прецї вимагати від лїкаря, щоби він, подаючи комусь поміч, сам себе пхав в біду і ще докладав з власної кишенї. Лїкареви треба кошти подорожі звернути, хоч би він і власними кіньми їхав, або післати по него конї. Коли лїчене мусить потягнути ся довше, або коли має ся відбути якась операция, треба з лїкарем наперед зробити згоду. Гонорар віддає ся лїкареви в чемній формі до руки або в єго присутности ставить ся на стіл перед него, з тою заміткою, що то для него гроші. Завивати гроші в паперці або в куверту і так всувати єму в руку, уважаємо просто за неприличність. Знаємо н. пр. такий случай, що лїкар, котрий від 8 до 1 год. ходив по недужих, прийшовши домів, витягав з кишенї дуже богато паперців, але дуже мало гроший, лиш т. зв. шістки і чверть-ґульдени та один два банкноти. — **Мартинець в Бог.**: „Нар. Торговля" Львів, ринок 36. Поданя треба вносити до Дирекциї „Народ. Торговлї" у Львові. Услівя: скінчений 14 рік житя і бодай дві кляси гімн. або реаль. з добрим успіхом, власне удержане бодай в першім роцї, одїж і біле. В поданю треба сказати, при котрім складї хоче ся відбувати практику, а коли би то було не можливо, треба іти там, де Дирекция призначить. — **Михась в З.**: Запір (обструкция) буває часто наслїдком катару жолудкового і кишкового, отже треба від тої недуги вилїчити ся. Лїкар заординує відповідні ліки а притім після єго поради треба змінити цїлий спосіб житя. Заким піддасте ся ординациї лїкаря, можемо Вам ось що порадити: Не їсти тяжких трудно стравних і занадто товстих страв, не уживати алькоголїчних напитків, пити богато води і їсти квасне молоко (кисляк, але не т. зв. прятане молоко); уживати богато руху і ґімнастики. Дуже добра була би ґімнастика гантлями (зелїзними кулями). Замість них вишукайте собі два спорі подовгасті рінякп або які инші догідні тяжкі предмети, возьміть до рук і рано коли встанете перед снїданком і заким зачнете убирати ся ґімнастикуйте ся. Насамперед підношене колїн (на раз! два!) то правого то лївого добре високо в гору і на переміну спускане або підложене руки з тягаром (праве колїно в гору лїва рука з тягаром в долину — раз! ліве колїно в гору права рука в долину — два!) Колїна треба високо під живіт підносити, а так само підтягати руки в гору під паху. Опісля підносити витягнені руки від самої долини боком просто в гору аж понад голову і добре витягнути. Третя вправа: З витягненими просто в гору понад голову руками (з тягарами) хилити ся наперед в долину, щоби руки аж до землї сягали і так само підносити ся назад в гору. Четверта вправа: Піднявши руки в гору підскочити, розкрочити ноги, а відтак з витягненими руками хиляти ся до землї, підносити ся назад, підскочити і ноги злучити до купи в позицию першу. Пята вправа: Витягнути руки з тягарами навперед себе, станути розкроком і обертати горішною частию тїла з замахом то вправо то в лїво, о скілько можна як найдальше. Для уреґульованя стільця купіть собі в аптицї вино Саґрада (цїна 1 зр.) і заживайте на ніч по малій ложочцї. Рано, коли ще лежите в постели, положіть ся горілиць, ноги підогніть, щоби колїна сторчали в гору і масуйте ся в той спосіб, що витягненими і стуленими пальцями обох рук зачинаєте потискати себе по животї починаючи від правої пахвини в гору боком від впоперек понизше грудий і знов лївим боком аж до лївої пахвини. Опісля знов від правої пахвини і т. д., але все треба добре потискати і раз коло разу. По тім масованю возьміть ся до ґімнастики, а опісля убирайте ся і аж відпочивши, в яку годину по ґімнастицї снїдайте. Впрочім порадить лїкар. — **А. К. Чортків**: Льоси суть добрі і мають вартість, хоч Ви дорого заплатили за них і в тім було циганьство. Але тепер вже держіть. Хто знає може щось виграєте, коли не Ви самі то може хтось по Вас, бо тягненя тих льосів будуть відбувати ся аж до року 1953, хоч що року бувають три тягненя. Тягнень прискорити не можна, хоч би Ви давали за то не половину але цїлу виграну суму, котра в прочім може бути дуже маленька, бо коли льос буде витягнений в амортизациї, то Вам виплатять за него лиш всего 5 зр. Як відбуває ся тягнене, годї нам тут то описувати; ми то вже нераз обширно розповідали. Скажемо лиш коротко: суть два бубни або скажім решета, що мають з обох боків денця — можуть бути склянні або й нї — і суть на оси та можна ними крутити; до тих бубнів кидає ся до одного числа серий, до другого числа порядкові. Покрутивши бубном з сериями замішає ся числа, а відтак витягає ся одно; з другого бубна тягне ся нумер до серий. В плянї єсть згори визначено, котрі серий і числа до них та кілько виграють; отже скоро знайде ся витягнена серия і число до неї в плянї, то тьос виграє.

☞ (Просимо присилати питаня лиш на імя редактора **Кирила Кахникевича**, а не присилати анї марок, анї карт кореспонденцийних до відповіди.

ма; він бачив богато людий і чув шум голосів.

— Прошу то ваше місце — сказала дїдичка вічливо. — Коби лиш всї раз посїдали.

— Перепрашаю — обізвала ся нараз Вікториня зараз за єго плечима.

Він відступив ся.

Она взяла єго карту і положила єї о кілька місць дальше, о сїм місць близше сїрого кінця, коло одного старого чоловіка, що був колись учителем в замку і о котрім говорили, що пє. Вернула з иншою картою назад і сїла.

Він стояв на місци і бачив то всьо. Дїдичка, котрій було то дуже немило, удала що щось робить на другім кінци стола і не дивила ся на него.

Він ще більше змішав ся як доси і цїлий розстроєний пішов на своє місце; на призначенім для него перше місци сїв один з Дітлефових приятелів з міста, молодий чоловік з диямантовими ґузиками при сорочці. По лївій єго сторонї сидїла Вікториня, по правій Каміля.

Розпочав ся обід.

Старий учитель знав Івана ще з дитинних лїт і між ними прийшло до розмови. Оповідав, що й він в своїх молодих лїтах займав ся поезиєю, має ще свої писаня і при нагоді дасть їх Іванови перечитати. Нинї запросили єго на то торжество, аби взяв участь в радости родини з причини заручин Вікториї. Дїдич і дїдичка зробили єму ту несподїванку з давної приязни.

— Я не читав нїчого з ваших творів — говорив дальше. — Як що хочу читати, то читаю лиш свої річи; в моїм столику лежать поезиї і повісти. Они будуть видруковані по моїй смерти; атже я хочу, аби й публика дізнала ся, хто я був. Так, так, ми старші писателї не біжимо так скоро до друкарнї з кождим кусником паперу, як то нинї дїє ся. За ваше здоровле!

Обід триває дальше. Дїдич дзвонить о склянку і підносить ся. Єго паньске худе лице сияє від зворушеня, він виглядає немов би дуже тїшив ся. Іван опускає голову. В єго склянцї нема нїчого і нїхто єму не наливає; він сам наповнює собі склянку аж по береги і знов похиляє голову. Аж ось почало ся!

Бесїда була довга і хороша; єї приймили веселим гамором; заручини оповіщені. Посипали ся зі всїх сторін желаня для дочки дому і для сенаторового сина.

Іван випив до дна.

За кілька хвиль роздразнене минуло і він знов успокоїв ся; шампан кружить в єго жилах. Він чує, що й сенатор промавляє і що знов кличуть: славно, гурра та цокають ся склянками. Раз поглядає на Вікторию; она блїда, утомлена і сидить похиливши голову. Противно Каміля киває до него головою і усьміхає ся. Він і собі кивнув їй головою і усьміхнув ся.

(Дальше буде).

КОБЗАР. Вибір творів Тараса Шевченка для ужитку молодїжи. Цїна 1 зр. 20 кр. Під таким заголовком видало руске Товариство педаґоґічне книжку, котрої брак вже від давна відчував ся, а котрою можуть користувати ся не лиш молодїж шкільна, але всї, котрі хотять познакомити ся з житєм і творами нашого найпершого поета. Крім обширної житєписи і погляду на літературну діяльність Т. Шевченка, котрий то вступ займає 78 сторін, додані ще до поодиноких поезий многі поясненя в нотках, котрі богато причиняють ся до зрозуміня поезий, їх краси і духа. Книжку сю можна дістати в рускім Товаристві педаґоґічнім у Львові, ул. Академічна, ч. 8.

Надіслане.

За редакцию відповідає: Адам Крехонецкий.

З друкарні В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера — (Телефона число 569).